

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านและการเขียน คำควบกล้ำ ผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. การเขียน แผนการจัดการเรียนรู้
4. การเขียนคำควบกล้ำ
5. การอ่านคำควบกล้ำ
6. การสร้างแบบฝึก
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.1 ความสำคัญ

กรมวิชาการ (2545 ค : ไม่มีเลขหน้า) กล่าวว่ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นกลุ่มสาระที่เน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ภาษาในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตและปัญหาของสังคม ภาษาเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ สามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง นำความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเองและพัฒนาความคิด

กรมวิชาการ (2545 ค : หน้า 3) กล่าวถึงความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนา ความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยีตลอดการนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพ

จากข้อความที่กล่าวมา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา ทั้ง เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เครื่องมือในการเรียนรู้ช่วยพัฒนาสติปัญญา กระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย จนเกิดเป็นความรู้ใหม่เสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

สร้างความเป็นเอกภาพและจรรโลงใจ เพื่อเกิดประโยชน์แก่ตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

1.2 กระบวนการเรียนรู้

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เป็นการใช้ภาษาอย่างอัตโนมัติ ขณะเดียวกันภาษาไทยก็ยังมีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ ได้แก่กฎเกณฑ์ทางภาษาใช้ฝึกฝนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์อันเป็นลักษณะของภาษาไทย ทั้งการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน ซึ่งเป็นทักษะของการแสดงออกทางภาษา แสดงความคิดเห็น แสวงภาษา แสดงความคิดเห็น แสดงความรู้และประสบการณ์ ผู้เรียนจะรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาให้ถูกต้อง สามารถเรียบเรียงความคิดความรู้ และใช้ถ้อยคำ ได้ถูกต้องอันเป็นมารยาททางสังคมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม (กรมวิชาการ, 2544 ก: 2)

การจัดการเรียนรู้ให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้สอนจะต้องศึกษาวิเคราะห์จุดหมายของหลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยรวมทั้งเอกสารประกอบหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง เพื่อการวางแผนการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากผู้บอกความรู้แก่ผู้เรียน เสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน (กรมวิชาการ, 2544 ก: 2)

สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้คือการเลือกรูปแบบ คิดค้นเทคนิควิธีการ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร

1.3 คุณภาพผู้เรียน

1.3.1 เมื่อบนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถดังนี้ (กรมวิชาการ, 2544 ค : 4)

- 1) สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี
- 2) สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและคิดเป็นระบบ
- 4) มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน แสวงหาความรู้และภาษาในการพัฒนาตนเองและสร้างสรรค์งานอาชีพ
- 5) ตระหนัก ในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดี และวรรณกรรมซึ่งเป็นวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย

6) สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล

7) มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติชาติไทย

8) มีคุณธรรมจริยธรรม มีวิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่ก้าวไกล

1.3.2 ช่วงชั้นที่ 2 ประถมศึกษาปีที่ 4-6

1) สามารถอ่าน ได้คล่องและอ่านได้เร็ว

2) เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ ประโยค และเข้าใจ ข้อความที่อ่าน

3) นำความรู้ที่ได้มาคิดคาดคะเนเรื่องราวหรือเหตุการณ์และกำหนดแนวทางในการปฏิบัติได้

4) พูดย่อและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก

5) จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และความต้องการได้

6) เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษากลางและภาษาถิ่น

7) มีมารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด มีนิสัยรักการอ่าน และการเขียน

1.4 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

1.4.1 ภาษาไทยแบ่งสาระการเรียนรู้ออกเป็น 5 ประการ ดังนี้ (กรมวิชาการ.2544 : 17)

สาระที่ 1 : การอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

สาระการเรียนรู้แต่ละข้อกำหนดเป็นมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1: การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด ไปใช้ตัดสินใจ

แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1: ใช้กระบวนการเขียน เขียนเรียงความ สอดคล้อง และเขียน

เรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่าง

มีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดง
ความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การ
เปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติ
ของชาติ

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย
บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาริย สัจคม และชีวิตประจำวัน

สาระที่ 5 : วรรณคดี และวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและ
วรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในสาระที่ 2 : การเขียน
ช่วงชั้นที่ 1

1.4.2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1) สามารถเขียนคำได้ถูกต้องตามความหมายและสะกดคำเริ่มต้นถูกต้อง ใช้ความรู้และ
ประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความ ความรู้สึก ความต้องการ และจินตนาการ รวมทั้งใช้
กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน

2) มีมารยาทการเขียนและนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียนและใช้การ
เขียนจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน

1.4.3 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในสาระที่ 2:
การเขียนช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1) เขียนคำที่ถูกต้องตามความหมาย โดยใช้หลักสะกดคำแจกรูปช่วย
เขียนคำ

2) เขียนคำที่แสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการเป็นประโยค
และข้อความสั้น ๆ

3) ใช้กระบวนการเขียน โดยเตรียมการเขียนโครงร่างและตรวจสอบแก้ไข
ข้อความที่เขียน

4) เขียนอย่างมีมารยาทในการเขียน เพื่อการสื่อสารด้วยลายมือที่สวยงาม

สะอาด ชัดเจน อ่านง่าย เขียนถูกต้อง ใช้ภาษาสุภาพ

5) แสดงนิสัยรักการอ่านด้วยการเขียน การดู การฟัง และการจดบันทึกความรู้ อยู่เสมอเป็นประจำ และข้อความสั้นๆ เป็นสมุดความรู้ของคน

1.4.4 การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 2
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

- 1) การเขียนตามความหมายและสะกดการันต์
- 2) การเขียนประโยคและข้อความสั้นๆ ที่เป็นความรู้และประสบการณ์
- 3) การเขียนข้อความสั้นๆ ที่เป็นความคิด ความรู้สึก ความต้องการและจินตนาการ
- 4) การใช้การเขียนพัฒนางาน
- 5) มารยาทในการเขียน
- 6) มีนิสัยรักการอ่านและการจดบันทึก
- 7) การใช้ทักษะการเขียนจดบันทึกความรู้และประสบการณ์

1.5 การวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยทั่วไปจะดำเนินการ เช่นเดียวกับสาระอื่นๆ ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2544 : 171)

- 1.5.1 ประเมินและตัดสินผลการเรียนรู้เป็นรายกลุ่ม กลุ่มสาระการเรียนรู้/รายวิชาที่เพิ่มเติม
- 1.5.2 ประเมิน โดยยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย
- 1.5.3 ประเมินด้วยวิธีที่หลากหลาย เน้นการประเมินตามสภาพจริง
- 1.5.4 ต้องมีการประเมินผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทุกข้อ
- 1.5.5 การผ่านเกณฑ์การประเมินกลุ่มสาระการเรียนรู้ ต้องมีผลการประเมินการเรียนรู้ที่คาดหวังผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำทุกข้อ
- 1.5.6 จัดซ่อมเสริมผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ประเมินและประเมินหลังการซ่อมเสริม
- 1.5.7 ผู้เรียนต้องเรียนซ้ำในกลุ่มสาระที่ทำการซ่อมเสริมและไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน
สรุปได้ว่าการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยจะประเมินและตัดสินผลการเรียนรู้เป็นรายกลุ่ม โดยยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทุกข้อของกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย

ประเมินด้วยวิธีที่หลากหลายและประเมินตามสภาพจริง การผ่านเกณฑ์การประเมินต้องมีผลการประเมินการเรียนรู้ที่คาดหวังผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำทุกข้อ

1.6 หลักการประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยมีเป้าหมายสำคัญเพื่อนำผลการประเมินไปพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้หรือผลการเรียนที่คาดหวังที่กำหนดไว้ โดยนำผลการประเมินไปปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนนำไปปรับปรุงแก้ไขในการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งนำผลไปใช้ในการพิจารณาตัดสินความสำเร็จของผู้เรียน การดำเนินการวัดผลและการประเมินผลดังกล่าว สถานศึกษาต้องดำเนินการทั้งในระดับชั้นเรียนและในระดับสถานศึกษา การที่จะดำเนินการวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพได้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ของการประเมินมีหลักการที่สำคัญดังนี้ (กรมวิชาการ, 2544 : 173)

1.6.1 การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูต้องประเมินผลการเรียนรู้ตั้งแต่ต้นจนจบ โยตรวจสอบความรู้เป็นระยะ กิจกรรมและการประเมินสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นอย่างดี

1.6.2 การประเมินต้องใช้ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย การประเมิน ที่นำข้อมูลจากแหล่งข้อมูลหลาย ๆ แหล่ง หรือจากกรวัดหลาย ๆ ครั้ง หลาย ๆ วิธีที่มาสังเคราะห์สรุปจะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ หรือเป็นสภาพจริงมากกว่าข้อมูลประเมินที่มาจากแหล่งเดียว การประเมินการอ่านออกเสียงของผู้เรียนจากการอ่านครั้งเดียว จากบทอ่านบทเดียวไม่อาจสรุปได้อย่างแท้จริงว่าผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียง จะต้องนำเสนอบทอ่านจากบทอ่านหลาย ๆ บทแล้วจึงสรุป

1.6.3 การประเมินต้องมีความเที่ยงตรงเชื่อถือได้และมีความถี่ในธรรมชาติ เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้มีความสำคัญที่จะทำให้ผลการเรียนรู้มีความเที่ยงตรงนั้นเชื่อถือ ครูผู้สอนต้องใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพและใช้เครื่องมือที่เหมาะสม เครื่องมือที่ดีมีคุณสมบัติ คือ ความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่นสูง

1.7 แนวปฏิบัติการวัดและกรประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

แนวการวัดผลและการประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจัดได้เป็น 3 ระดับ คือ (กรมวิชาการ, 2544 : 172)

1.7.1 การวัดและการประเมินผลระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนระหว่างเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าด้านความรู้ทักษะ กระบวนการทำความเข้าใจ อันพึงประสงค์จากการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน หรือกิจกรรม พัฒนาผู้เรียน ผลจากการประเมินในระดับชั้นนี้ ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ในการพัฒนา ผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้และใช้ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ประกอบด้วย

1) การประเมินก่อนเรียน เพื่อตรวจสอบข้อมูลสารสนเทศของผู้เรียนสำหรับ นำไปจัดเตรียม กิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพื้นฐานและคุณลักษณะของผู้เรียน มี 2 ลักษณะ คือ

(1) การประเมินความพร้อมพื้นฐานของผู้เรียนเพื่อตรวจสอบความรู้ทักษะ ความพร้อมด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานของเรื่องใหม่ที่จะเรียน โดยใช้วิธีที่เหมาะสม และนำ ผลมาใช้ในการปรับปรุง ส่งเสริมหรือเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียน มีแนวดำเนินการ

- (1.1) วิเคราะห์ความรู้ ทักษะและพื้นฐานของเนื้อหาที่จะเรียน
- (1.2) เลือกวิธีเรียน จัดทำเครื่องมือประเมินที่มีประสิทธิภาพ
- (1.3) ดำเนินการประเมินความรู้และทักษะของผู้เรียน
- (1.4) นำผลการประเมินไปใช้ตามวัตถุประสงค์

(2) การประเมินความรู้ในเรื่องที่จะประเมินเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ ในเรื่องที่จะเรียนมากน้อยเพียงใด สำหรับเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน มีแนวปฏิบัติ

- (2.1) วิเคราะห์ความรู้ ทักษะของเรื่องที่คุณเรียนต้องรู้หรือที่จะสอน
- (2.2) เลือกวิธีเรียน เครื่องมือประเมิน
- (2.3) ประเมินผู้เรียนด้วยวิธีที่กำหนดก่อนเรียน

2) การประเมินระหว่างเรียน เป็นการประเมินเพื่อมุ่งตรวจสอบพัฒนาการของ ผู้เรียนว่าบรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมากน้อยเพียงใด เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องของผู้เรียน การจัดการเรียนรู้รวมทั้งอาจนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการสรุปผลการ เรียนรู้ แนวทางปฏิบัติในการประเมินผลระหว่างเรียนอาจดำเนินการ ได้ดังนี้

(1) วางแผนการสอนและการประเมินผลระหว่างเรียนให้สอดคล้องกับแผนการ จัดการเรียนรู้อย่างชัดเจนที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุผลการเรียนที่คาดหวัง

(2) เลือกวิธีการประเมิน ให้สอดคล้องกับภาระงาน หรือกิจกรรมหลักที่กำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติ วิธีการที่เหมาะสมในการประเมินระหว่างเรียน ได้แก่ การประเมินจากสิ่งที่ผู้เรียนได้แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ทักษะ ความสามารถ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผลการเรียนรู้ตามที่จัดกระบวนการเรียนรู้ให้วิธีการสอนที่สามารถใช้ได้ เช่น การประเมินจากการสื่อสารส่วนบุคคล โดยการสนทนาเพื่อประเมินความรู้ การอ่านบทกึ่งเหตุการณ์ของผู้เรียน การประเมินจากการปฏิบัติ การประเมินจากกิจกรรมหรืองานที่มอบหมายให้ปฏิบัติ ซึ่งกำหนดภาระงานและเหตุการณ์การคะแนน (Rubrics) อย่างชัดเจน การประเมินจากสภาพจริง การประเมินจากแฟ้มสะสมงาน

(3) กำหนดสัดส่วนการประเมินระหว่างเรียนกับการประเมินผลปลายภาคเรียนหรือปลายปี โดยควรกำหนดให้นำหลักสำคัญการประเมินระหว่างเรียนมากกว่าปลายปีหรือปลายภาค เนื่องจากการประเมินระหว่างเรียนสามารถนำผลมาพัฒนาปรับปรุงแก้ไขในการจัดการเรียนรู้ได้ทันทั่วถึง และนำผลระหว่างเรียนไปใช้ในการตัดสินใจปลายปีด้วย ทั้งนี้จะต้องเป็นไปตามระเบียบที่สถานศึกษาเป็นผู้กำหนด

(4) จัดทำเอกสารบันทึกข้อมูลประเมินหรือสารสนเทศของผู้เรียนระหว่างเรียนอย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลในการปรับปรุง ส่งเสริมผู้เรียนและใช้เป็นหลักฐานในการติดต่อสื่อสาร ตรวจสอบผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

3) การประเมินสรุปผลการเรียนหลังเรียน การประเมินผลหลังเรียนเป็นการประเมินผู้เรียนเมื่อจบเรื่องที่เรียน เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือไม่นำไปเปรียบเทียบกับการประเมินก่อนเรียน เป็นการศึกษาค้นคว้าหรือความก้าวหน้าของผู้เรียน แล้วนำผลมาแก้ไขปรับปรุงและพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแนวทางของการจัดทำกรวิจัยในชั้นเรียน แนวปฏิบัติในการประเมินผลหลังเรียนอาจดำเนินการได้ดังนี้

(1) วางแผนการประเมิน โดยกำหนดเป้าหมายในการตรวจสอบ เครื่องมือที่จะใช้ให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้และการประเมินผลก่อนเรียน

(2) ประเมินผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ และนำข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือจุดประสงค์การเรียนรู้

(3) ปรับปรุงแก้ไขวิธีการเรียนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

(4) ปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.7.2 การวัดและการประเมินผลระดับสถานศึกษา เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนเป็นรายปีและรายช่วงชั้น สถานศึกษาจะนำข้อมูลจาก การประเมินไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนและนำไปใช้ในการตัดสินใจผลการเรียนรู้รายกลุ่มสาระ และการตัดสินเลื่อนชั้นของผู้เรียน การดำเนินการประเมินระดับประถมศึกษา ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีแนวปฏิบัติ

- 1) กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีของกลุ่มสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรของสถานศึกษาให้ชัดเจน
- 2) กำหนดเกณฑ์การประเมินให้ระดับผลการเรียนรู้ระดับกลุ่มสาระการเรียนรู้รายปี
- 3) กำหนดเกณฑ์ สำหรับตัดสินประเมินการผ่านผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเป็นรายข้อ โดยเน้นเกณฑ์เชิงคุณภาพ
- 4) ประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างเรียนเพื่อสะสมผลการเรียนส่วนหนึ่งสำหรับประกอบการสรุปการประเมินผลในระดับสถานศึกษา
- 5) ประเมินผลการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้รายปีเมื่อสิ้นปี
- 6) ประเมินสรุปตัดสินผลการเรียนรู้รายปีและผ่านช่วงชั้นตามเกณฑ์ที่กำหนด

1.7.3 การประเมินผลระดับชาติ เป็นการประเมินคุณภาพทางการศึกษาในระดับชาติของผู้เรียนทุกคน ในปีสุดท้ายของแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะกำหนดให้มีการประเมินในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ตามความจำเป็นทั้งรายปี ข้อมูลจากการประเมินจะนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน คุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษาและคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับชาติ สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความจำเป็นที่ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถและทักษะทางภาษา จึงเป็นกลุ่มสาระพื้นฐานที่จะได้รับการประเมินทุกปี สำหรับแนวปฏิบัติในการประเมินในระดับนี้ สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนเข้ารับการประเมิน และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการประเมินอย่างเต็มศักยภาพ เพื่อจะได้ข้อมูลทางคุณภาพที่แท้จริงและเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง

2. การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความสำเร็จ โดยยึดหลักและประยุกต์รูปแบบ CIPPA Model ของรองศาสตราจารย์ ดร. ทิศนา แจมมณี ไว้ดังนี้

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 3)

ขั้นเตรียม

1. เตรียมตนเอง
2. เตรียมแหล่งเรียนรู้
3. จัดทำแผนการสอน
 - 3.1 เตรียมกิจกรรม
 - 3.2 เตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์
 - 3.3 เตรียมการวัดผลและประเมินผล

ขั้นเนื้อหาสาระ

1. แบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. แบบฝึกการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ

ขั้นดำเนินการ

จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ

1. สร้างค้นพบความรู้ด้วยตนเอง (C = Construct)
2. ปฏิสัมพันธ์กับแหล่งความรู้อย่างหลากหลาย (I = Interaction)
3. มีกิจกรรมเคลื่อนไหวทางร่างกายเหมาะสมกับวัยและความสนใจ (P = Physical Participation)
4. ได้เรียนรู้กระบวนการต่างๆ (P = Process)
5. นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ (A = Application)

ขั้นประเมินผล

วัดและประเมินผลตามสภาพจริง

1. ด้วยวิธีการที่หลากหลาย
2. จากการศึกษาปฏิบัติ
3. จากเพิ่มสะสมผลงาน

การจัดการเรียนการสอนแบบโดยยึดหลักการของ CIPPA Model ซึ่งยึดผู้เรียนเป็นสำคัญและผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งเกิดการเรียนรู้ทางกาย สติปัญญา อารมณ์ ควบไปทุกด้าน แล้วการจัดการเรียนการสอนยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.1 เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ที่สร้างแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เล่ม 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 แยกตามชนิดได้ดังนี้

2.1.1 คำที่ควบกล้ำด้วย กร

2.1.2 คำที่ควบกล้ำด้วย ขร

2.1.3 คำที่ควบกล้ำด้วย ตร

2.1.4 คำที่ควบกล้ำด้วย พร

2.1.5 คำที่ควบกล้ำด้วย ปร

2.1.6 คำที่ควบกล้ำด้วย ดร

2.1.7 คำที่ควบกล้ำด้วย กล

2.1.8 คำที่ควบกล้ำด้วย ชล

2.1.9 คำที่ควบกล้ำด้วย คล

2.1.10 คำที่ควบกล้ำด้วย ปล

2.1.11 คำที่ควบกล้ำด้วย พล

2.1.12 คำที่ควบกล้ำด้วย พล

2.1.13 คำที่ควบกล้ำด้วย กว

2.1.14 คำที่ควบกล้ำด้วย ขว

2.1.15 คำที่ควบกล้ำด้วย คว

3. การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอน เป็นไปตามเป้าหมายและจุดประสงค์ จำเป็นจะต้องมีการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ความคาดหวังทั่วไป (เป้าหมาย) ที่เคยเขียนไว้ในตอนวางแผน การเขียนหน่วยการเรียนรู้ นั้น จะต้องเขียนใหม่ให้เฉพาะเจาะจงลงไปในเรื่องที่จะสอน แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนควรพัฒนามาจากหน่วยการเรียนรู้ เนื่องจากหน่วยการสอน

ตามปกติมักจะใช้เนื้อหาเป็นส่วนนำ และอาจจะไม่กล่าวอ้างเพราะลงไปถึงประสบการณ์การ เรียนรู้ที่จำเป็นในบทเรียนแต่ละวัน

การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จึงช่วยให้นักเรียนมีโอกาสประสบผลสำเร็จตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้ ในหน่วยการเรียนรู้มากขึ้นครูพยายามที่จะสอน โดยไม่มีแผนการเรียนรู้ ก็คล้ายกับนักบินที่ไม่มีเป้าหมาย และขาดแผนที่ในการเดินทาง การเขียนแผนจัดการ การเรียนการสอนคล้ายกับการเขียนแผนที่ที่แสดงทิศทางไปสู่จุดประสงค์ของการสอน ถ้ากิจกรรมการ เรียนการสอนเริ่มจะหลงทางไป แผนการจัดการการเรียนรู้จะช่วยให้นักกลับมาสู่ทิศทางที่ต้องการ ได้ ดังนั้น การสอนโดยขาดแผนการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก (รุจิร ภูสาระ. 2545 : 120)

1. การวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้วิชาใดวิชาหนึ่งไว้ล่วงหน้า เพื่อให้ ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ดังนั้นการวางแผนจึงต้องมีการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อให้ ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะครูผู้สอนจะเคยมีประสบการณ์การสอนมานานหลาย ปีแล้วก็ตาม ประโยชน์ที่ได้จากการวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้นั้น จะช่วยให้ครูรู้ว่า ในแต่ละคาบ แต่ละสัปดาห์ครูจะสอนวิชาอะไร เรื่องอะไร เหตุใดจึงต้องสอน จะใช้วิธีการ สอนอย่างไร มีอุปกรณ์แหล่งการเรียนรู้ครบถ้วนพอเพียงหรือไม่ และช่วยให้รู้ว่าจะประเมินผล นักเรียนด้วยวิธีการใด เมื่อครูได้เตรียมการล่วงหน้าแล้วจะช่วยให้เกิดความมั่นใจในการสอน มากขึ้น การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ก็จะดำเนินการไปได้อย่างราบรื่น ประหยัดเวลา ทำให้ นักเรียนสามารถพัฒนาได้ตามเป้าหมาย (รุจิร ภูสาระ. 2545 : 158)

2. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือแนวทาง ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะต้อง สามารถตอบคำถามได้

- 2.1 จะทำให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
- 2.2 จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะทำให้ นักเรียนบรรลุ ตามจุดประสงค์
- 2.3 ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไร ในการจัดกิจกรรมตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึง นักเรียน เป็นผู้จัดทำเอง
- 2.4 การใช้สื่อหรืออุปกรณ์อะไรจึงจะช่วยให้ นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
- 2.5 จะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้
- 2.6 ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร พ.ศ. 2544

2.7 ทำความเข้าใจในมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมทั้ง กรอบแนวคิดขอบเขตของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีแก่นแนวคิดในการดำเนินการจัดการ เรียนรู้จุดประสงค์การ เขียน เป็นจุดประสงค์ปลายทาง

2.7.1 จุดประสงค์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้

2.7.2 จุดประสงค์ของคำอธิบายรายวิชา

2.8 เขียนโครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้งหมด ได้แก่

2.8.1 หัวข้อย่อย (จากคำอธิบายรายวิชาและหนังสืออ้างอิง)

2.8.2 จำนวนคาบในแต่ละหัวข้อย่อย

2.8.3 สาระสำคัญที่เน้นความคิดรวบยอด หลักการ ทักษะ ลักษณะนิสัย

2.8.4 จุดประสงค์นำทางตามหัวข้อย่อย

2.9 สร้างแผนการเรียนรู้

3. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

3.1 สาระสำคัญ

3.2 จุดประสงค์ปลายทาง

3.3 จุดประสงค์นำทาง

3.4 เนื้อหา

3.5 กิจกรรมการเรียนการสอน

3.6 สื่อการเรียนการสอน

3.7 การวัดและการประเมินผล

(รุจิรุ ฐัสาระ. 2545 : 158-160)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่กล่าวมานั้น จำเป็นต้องทราบความหมายแนวคิด จุดประสงค์ ของคำอธิบายรายวิชา โครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอนกิจกรรมการสอน แนวทางการประเมินผลเพื่อให้เด็กมีศักยภาพต่อตนเองและเกิดผลดีต่อประเทศชาติต่อไป

4. การเขียนคำควบลำ

การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญมาก เพราะการเขียนเป็น พื้นฐานที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบัน การเขียนจึงเป็นเครื่องมือ อย่างหนึ่งที่ช่วยให้โลกเจริญก้าวหน้า ดังนั้น จึงควรมีการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนาทักษะทางภาษา และเพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมสืบไป

4.1 ความหมายของการเขียน

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 15) กล่าวเกี่ยวกับ การเขียน ได้แก่ การขีดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลขขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาด แต่งหนังสือ การเขียนจึงหมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการ ของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมาย ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งข้อความหลักของภาษา ศิลป์ จากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่ามีความจำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นักเรียนใช้การเขียนบันทึกความรู้ผ่านแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบ บุคคลทั่วไปใช้การเขียน เพื่อเขียนจดหมาย ทำสัญญาพินัยกรรม และคำประกัน พ่อค้าใช้การเขียนเพื่อการโฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบส่งของ ใบเสร็จรับเงิน แพทย์ใช้การเขียนเพื่อจดบันทึกประวัติคนไข้ เขียนใบสั่งยาและอื่น ๆ นักวิชาการใช้การเขียนเพื่อเขียนบทความ หนังสือ ตำรา รายงาน

4.2 ประเภทการเขียน

วรรณิ โสมประยูร. (2544 : 139) ได้จำแนกประเภทการเขียนแบ่งตามลักษณะจุดมุ่งหมาย มีดังนี้

- 4.2.1 การเขียนเพื่อเล่าประสบการณ์
- 4.2.2 การเขียนเพื่อบรรยายสิ่งที่พบเห็น
- 4.2.3 การเขียนเพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร
- 4.2.4 การเขียนเพื่อบันทึกสิ่งที่ต้องการจำ
- 4.2.5 การเขียนเพื่อรายงานผลการปฏิบัติงานและอื่น ๆ
- 4.2.6 การเขียนเพื่อประกาศเชิญชวนและโฆษณา
- 4.2.7 การเขียนบัตรเชิญและบัตรถวายพร
- 4.2.8 การเขียนแผนผังและแผนที่
- 4.2.9 การเขียนความรู้สึกลักษณะมีวิจารณ์ญาณ

4.3 ความสำคัญของการเขียน

วรรณิ โสมประยูร (2544 : 140-141) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนโดยสรุปไว้ดังนี้

- 4.3.1 เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน

4.3.2 เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งคนเคยมีประสบการณ์มาก่อน

4.3.3 เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่คุณเขียนเกิดความรู้สึกประทับใจ ในประสบการณ์ ที่ผ่านมา

4.3.4 เป็นเครื่องมือถ่ายทอดคตินิยมทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง

4.3.5 เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือ ได้อ่าน

4.3.6 เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสัมพันธ์ของคนในชาติ

4.3.7 เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียนทำให้รู้สึกถึงความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่น ๆ

4.3.8 เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้

4.3.9 เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่น ในตนเอง ในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด

4.3.10 เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และให้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและต่อสังคม

4.4 ความมุ่งหมายในการเขียน

วรรณิ โสมาประสูร (2544 : 141) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนมีจุดมุ่งหมายหลายอย่างดังนี้

4.4.1 เพื่อคัดลายมือ หรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบ ชัดเจน และอ่านเข้าใจได้ง่าย

4.4.2 เพื่อเป็นการฝึกการเขียนให้พัฒนาองกรมขึ้นตามความแก่วัย

4.4.3 เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขระวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง และเขียนได้รวดเร็ว

4.4.4 เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและ โอกาส

4.4.5 เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วขบค้นที่ก ษฐา และย่อใจความ
เรื่องที่อ่านหรือฟังได้

4.4.6 เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความรู้ลึกนึ่กคิดเป็น
เรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง

4.4.7 เพื่อให้สามารถสังเกด จดจำและเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหาร ตามหลัก
ภาษาและสื่อความหมายได้ถูกต้อง

4.4.8 เพื่อให้มีทักษะการเขียน และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ใน
ชีวิตประจำวัน

4.4.9 เพื่อเกิ่นการใช้เวลารว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจและมี
ความถนัด

4.4.10 เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่ออาชีพ
การศึกษาหาความรู้และอื่น ๆ

การเขียนคำควมกล้าเป็นพื้นฐานของการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อประกอบการ
เขียนรายงาน โบบงาน จดหมาย ทำสัญญา แต่งกลอน เพราะมนุษย์ต้องถ่ายทอด ความคิด
ของตนเอง ผู้ผู้อ่านให้เข้าใจและสนองต่อความรู้ลึกนึ่กของตนเอง

5. การอ่านคำควมกล้า

ประสงค ราชเลข (2532 : 37) กล่าวถึง พหุชนะคำควมกล้าและการอ่านออกเสียง
พหุชนะ คำควมกล้าไว้ว่า ในภาษาไทยเราอาจใช้พหุชนะสองตัวควมกล้า ประสมด้วยสระ
เสียงเดียวกันและอ่านออกเสียงพหุชนะ สองเสียงนั้นพร้อมกัน เช่น คำว่า พระ กลอง กวาด
จึงเป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของภาษาไทยที่ใช้พหุชนะ คำควมกล้าในคำภาษาไทยซึ่ง
ได้แก่ พหุชนะ ร ล ว ควมกล้าหรือเรียกว่าคำ เพ้าที่มีหลักฐานปรากฏผู้มีมาแต่สมัยกรุง
สุโขทัยจากหลักศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหง เช่นในน้ำมีปลา.....ใคร ใครค้ำ
ค้ำ.....โพรฟ้าหน้าใส ฯลฯ

สนิท สัตโยภาส (2532 : 100) กล่าวว่า คำควมกล้า ให้อ่านออกเสียงพร้อมกันระหว่าง
ตัวหน้า และ ตัว ร ล ว หลังจากทีเปล่งเสียง

ตัวอย่าง

ครู	ให้อ่านว่า	คอ-รย-คู-ครู
เกลือ	ให้อ่านว่า	คอ-ลอ-เล็อ-เกลือ

ทวง	ให้อ่านว่า	กอ-วอ-อา-ทวง, ทวง-งอ-ทวง
ความ	ให้อ่านว่า	กอ-วอ-อา-ทวง, ทวง-มอ-ทวง
พริก	ให้อ่านว่า	พอ-รอ-อิ-พริ, พริ-กอ-พริก
เปรียบ	ให้อ่านว่า	ปอ-รอ-เอีย-เปรียบ, เปรีย-บอ-เปรียบ

ปัญหาในการอ่านออกเสียง คำที่ใช้ ควบกล้ำ สุภาษิตน์ เอกวามิข (2520 : 4) กล่าวว่า ร เป็นพยัญชนะลิ้นร้าว ฅ เป็นพยัญชนะข้างลิ้น ลักษณะปลายลิ้นจรดโคนลิ้น ลิ้นงอ และมี้วนให้ลมออกข้างลิ้น ได้แก่ กร กล ขร ชล คร คล ตร ปฺร พร และ ผล คำเหล่านี้ส่วนใหญ่ผู้ที่อ่านออกเสียง ร ฅ ไม่ชัดเจนจะมีปัญหาคืออ่านออกเสียงคำที่มีอักษร ร ฅ ควบกล้ำ ไม่ชัดเจนไปด้วย จะอ่านออกเสียงด้วยกัน เช่น ปลาบปลื้ม เป็น ปราบปรื้ม พรวดพราด เป็น พลวดพลาด เป็นต้น หรือไม่ออกเสียง ร ฅ ที่ควบกล้ำอยู่เลย เช่น ตรง เป็น ดง เพราะออกเสียงได้ง่ายกว่า และไม่ได้รับการฝึกให้อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เมื่อเลขจีนเข้าก็พอใจที่อ่านออกเสียงตามสบาย ไม่ต้องร่ำลิ้นหรือ ห่อลิ้น เราจึงมักได้ยินคำเหล่านี้อยู่เสมอ ..

5.1 วิธีอ่านออกเสียงพยัญชนะ ร ฅ และ ว

ในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ฅ ว ต้องรู้ถึงวิธีอ่านออกเสียงพยัญชนะ ร ฅ ว แต่ละตัวให้ถูกต้องก่อน

5.1.1 เสียง /ร/ หรือร้วลิ้น (Rill) อ่านออกเสียงโดยการยกปลายลิ้นขึ้นไปแตะปุ่มเหงือกขวา ๆ เมื่อกระแสนลมผ่านจุดนี้ก็จะทำให้ปลายลิ้นแตะปุ่มคอกออก และกลับไปแตะปุ่มเหงือกกลับกันหลาย ๆ ครั้ง

5.1.2 เสียง /ฅ/ หรือเสียงข้างลิ้น (Lateral) เกิดจากการกักลมไว้ตรงกลางของปาก คือ ยกส่วนของลิ้นและฐานบนให้สนิท แล้วปล่อยให้ลมผ่านออกมาด้านข้างของลิ้นข้างใดข้างหนึ่ง หรือทั้งสองข้าง

5.1.3 เสียง /ว/ หรือเสียง ริมฝีปาก-เพดานอ่อน ฐานที่เกิดของเสียงนี้เป็นการเอียงลิ้นควบกัน คือ ริมฝีปากบนกับริมฝีปากล่าง และลิ้นส่วนหน้ากับเพดานอ่อน ร่วมกันในการออกเสียงเมื่อออกเสียงพยัญชนะ ว ฅ ว แต่ละเสียงได้คล่องแล้ว จึงออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะตัวอื่น เช่น กราบ ปลา ทวง แต่ถ้ายังออกเสียงคำควบกล้ำไม่ได้ ให้ออกเสียงโดยวิธีต่อไปนี้

1) ออกเสียงคำควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น 2 พยางค์ เช่นคำว่า ปลา ให้แยกเป็น 2 พยางค์ คือ ปะ-ลา

2) ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น 2 พยางค์ นั้นซ้ำ ๆ ก่อนแล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนออกเป็นเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด เช่น

ปะ-ลา	ปะ-ลา	ปะ-ลา	ปฺลา
ตะ-รา	ตะ-รา	ตะ-รา	ตรา
กะ-หฺราบ	กะ-หฺราบ	กะ-หฺราบ	กราบ

5.2 ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด

การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ จะต้องระมัดระวังมาก เพราะถ้าออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนแล้ว ทำให้การสื่อสารผิดพลาดได้ ประสงค์ ราชณสุข (2519) ได้กล่าวไว้ในรายงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูด ของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ว่า “เสียงที่นักเรียนออกไม่ชัดมากที่สุด คือ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล” และประสงค์ ชิตพงศ์ (2524) ก็กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า “เสียงที่นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒออกเสียงไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่เสียงพยัญชนะควบกล้ำ” ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ปัญหาการออกเสียงควบกล้ำไม่ชัดนี้ ทุกระดับชั้น ซึ่ง พยุง ญาณ โภมุต (2520 : 624-631) ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ ร ล ว ควบกล้ำไม่ชัดว่ามีสาเหตุดังนี้

5.2.1 เกิดจากการเอาอย่างผิด โดยธรรมชาติแล้วเด็ก ๆ มักจะมีการรับตัวเพื่อให้อ่านกับสังคม วิธีการปรับตัวของเด็กวิธีหนึ่งที่เด็กชอบกระทำ คือ การเอาอย่าง (Identification) เด็กมักจะเอาอย่างจากคนที่อยู่ เหนือตน หรือบุคคลที่ตนยกย่องชมเชย บุคคลเหล่านี้จะเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก การเอาอย่างนี้แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

1) เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ เช่น ลูกคนจีน เอาอย่างการพูดของบิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนมากจะพูดคำควบกล้ำและ ร ล ไม่ชัดเจน ซึ่งเราได้ยินเขาพูด “ปฺลา” ออกเสียงเป็น “ปฺว” “ปฺล่อย” ออกเสียงเป็น “ปฺลวย” “ครู” ออกเสียงเป็น “คู”

2) เด็กเอาอย่างเท่าที่สังเกตเห็นว่า ลูกคนไทยบางแห่งอาจมีเพื่อน ๆ ที่เป็นลูกจีนที่พูดไม่ชัด

5.2.2 อยุ่ระหว่างการออกเสียงบกร่อง อยุ่ระหว่างการออกเสียงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการจะให้เสียงที่ออกมาชัดหรือไม่ชัด ถ้าอยุ่ระหว่างการบกร่องไปอาจจะออกเสียงไม่ได้หรือถ้าออกเสียงได้ก็ไม่ชัด อยุ่ระหว่างการออกเสียงที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงควบกล้ำ มีดังนี้

1) ริมฝีปาก ถ้าริมฝีปากแห้ง หรือไม่สามารถห่อหรือจับได้ตามต้องการแล้วเด็กจะไม่สามารถออกเสียงตัวพยัญชนะเป็นต้นว่า ปฺ พฺ ว ได้ถูกต้อง อันจะทำให้การออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด

2) ลิ้น นับเป็นสิ่งสำคัญในการออกเสียงอักษรควบกล้ำมาก หากลิ้นแข็งหรือมีขนาดเล็กลงไปใหญ่ไป หรือสั้นกว่าปกติย่อมทำให้ไม่สามารถออกเสียง ก ข ค ร และ ฯลฯ ได้ดีนัก

3) ฟัน ในที่นี้หมายถึงฟันหน้า ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการช่วยกักลมในการออกเสียง ถ้าฟันเสีย เช่น แผลกินฟัน ฟันเหยิน หรือฟันห่าง ก็จะทำให้การออกเสียงไม่ดี

5.2.3 เกิดจากครูในชั้นประถมต้น โดยเฉพาะครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏฐานไว้ไม่ดี ออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกหัดเด็ก เด็กจึงจดจำผิด ๆ ตั้งแต่แรกจนเกิดความเคยชินเป็นนิสัย การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียงผิดพลาดไป

จากสาเหตุดังกล่าวข้างต้น ยังคงเป็นปัญหาต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน จึงสมควรอย่างยิ่งที่ทุกฝ่ายจะต้องช่วยกันแก้ไขอย่างจริงจังทั้งครูผู้สอนในทุกระดับชั้นและผู้ปกครอง

5.3 หลักและวิธีการแก้ไขปัญหาการออกเสียง

ในการแก้ไขปัญหาคำอ่านออกเสียงจำเ็นจะต้องอาศัยเทคนิควิธีเฉพาะ ผู้วิจัยเลือกใช้หลักและวิธีการเฉพาะที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาคำพูดภาษาไทยไม่ชัดจ้อ ดังนี้ (ประสงค์ ราชณเสฐ, 2532 : 33-35)

5.3.1 วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดเสียง (Phonetic Placement Method) วิธีนี้ครูทำให้เด็กสังเกตการออกเสียงของครูว่า ขณะที่ออกเสียงนั้นลิ้นของครูและ ไรที่จุดใด ทำรูปปากอย่างไร เช่น ถ้าออกเสียงพยัญชนะ ร ปลายลิ้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก ถ้าออกเสียงสระอู ปากจะเป็นรูปห้องกลม เป็นต้นวิธีนี้มีจะใช้ควบคู่กับการฝึกแก้ไขหน้ากระจกเงา (Mirror Practice) เมื่อเด็กสังเกตวิธีออกเสียงของครูหรือผู้ฝึกได้แล้วจึงให้เด็กออกเสียงตามครูคอยสังเกตเพื่อแก้ไข

5.3.2 วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus – Response Method) วิธีนี้หรือผู้ฝึกออกเสียงที่เด็กพูด ไม่ชัดจ้ออย่างถูกต้องชัดเจนให้เด็กฟัง และให้เด็กสังเกตวิธีออกเสียงของครูแล้วจึงให้เด็กลองออกเสียง ถ้าเด็กออกไม่ถูกครูจะแก้ไขให้แล้วสองใหม่อีกครั้ง ถ้าออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจ่าชมเชยให้กำลังใจ

5.3.3 วิธีสะท้อนกลับ (Feedback Technique) วิธีนี้ครูผู้ฝึกจะให้เด็ก ได้ฟังเสียงของตน โดยการนำท่อนเสียงไว้ให้ฟังภายหลัง หรือให้ฟังเสียงของตนเองในเวลาทีออกเสียงนั้น ซึ่งอาจทำได้ง่าย ๆ โดยการใช้สองมือป้องปากและหูไว้ในขณะออกเสียง ซึ่งทำให้ได้ยินเสียงของตนเองชัดเจนหรือจะฝึกในห้องปฏิบัติการทางเสียง (Sound Labortory) ก็ได้ และอีกวิธีหนึ่งให้เด็กฟังเสียงของตนเองไป พร้อม ๆ กับเสียงของผู้ฝึก เพื่อเด็กจะได้เปรียบเทียบกับเสียงของ

ตนกับเสียงของครู และพยายามปรับปรุงแก้ไขตนเอง ซึ่งวิธีหลังนี้ต้องอาศัยเครื่องมือเฉพาะในการฝึกจึงจะได้ผลดี

5.3.4 วิธีนำจุดบกพร่องมาเป็นแนวเทียบในการฝึก (Negative Practice) วิธีนี้ครูหรือผู้ฝึกจะใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบกิจกรรมการฝึก เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แผนภูมิ วัตถุจำลอง หุ่นมือ เกมต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ได้รับผลดีในการแก้ไข โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา

5.4 วิธีดำเนินการแก้ไขการออกเสียง มีขั้นตอนดังนี้

5.4.1 ขั้นการฝึกฟัง ซึ่งแบ่งเป็น

- 1) ฟังฟังเสียงที่ถูกต้อง
- 2) ฟังวิเคราะห์เสียงตนเอง
- 3) ฟังแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกกับเสียงที่ผิด

5.4.2 ขั้นการฝึกออกเสียง ซึ่งแบ่งเป็น

- 1) ฝึกบริหารอวัยวะผลิตเสียง เช่น ริมฝีปาก ลิ้น เพื่อช่วยให้ออกเสียง
- 2) ฝึกออกเสียง ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่ม
- 3) ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับเสียง (Isolated Sound Level)
- 4) ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาระดับพยางค์ (Syllable Level) ที่ไม่มีความหมาย และมีความหมาย
- 5) ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับคำ (Word Level)
- 6) ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับประโยค (Sentence Level)
- 7) ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับการสนทนา (Conversational Speech)
- 8) ฝึกเพื่อให้นำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (Carry Over)

การอ่านคำควบกล้ำเป็นการอ่านพยัญชนะสองตัวควบกล้ำพร้อมกัน ซึ่งต้องอาศัยลิ้น จึงเกิดปัญหาในการอ่านคำที่ควบกล้ำด้วยอักษรตัว ร ถ ว อ่านไม่ถูกต้องเพราะไม่ระมัดระวังในการอ่าน จึงทำให้การสื่อสารผิดพลาดได้ จึงต้องมีหลักการและวิธีการแก้ไขปัญหาการอ่านจากตำแหน่งที่เกิดเสียง ต้องมีการฝึกการอ่านออกเสียงเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

6. การสร้างแบบฝึก

6.1 ความสำคัญของแบบฝึก

ได้มีผู้กล่าวถึงความหมายและความสำคัญของแบบฝึกไว้ดังนี้

น้อมศรี เดท (2549 : 54) กล่าวว่า เมื่อครูได้สอนเนื้อหาแนวคิดหรือหลักการเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้กับนักเรียนและนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปครูจำเป็นต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่ว ถูกต้องแม่นยำ และรวดเร็วหรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะ

วรสุดา มุขย ไวโรจน์ (2544 : 37) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อการสอนที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจและฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้องและเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่าผู้เรียน หรือผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อย ที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ตรงไหนอย่างไร แบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูทุกคนใช้ในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจและพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ

สงบ ลักษณะ (2543 : 61) กล่าวว่าชุดแบบฝึกเป็นสื่อใช้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหาและปฏิบัติของนักเรียนนิยมใช้ในกลุ่มวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าวเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบฝึก จึงขอสรุปได้ว่า “แบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงชั้นนั้น ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจรวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นอย่างกว้างขวางมากขึ้น”

ดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียน ไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมทักษะให้กับผู้เรียน ได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้นทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 ประโยชน์ของแบบฝึก

สุนันทา สุนทราระเสริฐ (2540 : 2-3) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียน เป็นคู่มือการสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะแบบฝึกเป็นเครื่องช่วยในการฝึก แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัย การเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทาง ภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็ก ประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น แบบฝึกจึง ไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้เด็กทำตอบท หรือ หน้าต่อหน้าแต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษและ เป็นเครื่องมือช่วยที่มีค่าของครูที่สนองความต้องการเป็นรายบุคคลในชั้น
4. ช่วยเสริมทักษะกะพริบตาขณะการฝึกเพื่อให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกที่เป็นเครื่องมือวัดการเรียนรู้หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อ ทบทวนตนเองได้ต่อไป
7. ทำให้เด็กทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ จัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทัน่วงที
8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝน อย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดทำไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยทำให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลา ในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกหัด จากตำรา หรือ กระดาษดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น
10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่เม่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่า นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็น ความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

6.3 จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสร้างแบบฝึก

การศึกษาในเรื่องจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นสิ่งที่คุณสร้างแบบฝึกมีควรละเลย เพราะการ เรียนรู้จะเกิด ได้ ต้องขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ของจิตและพฤติกรรมที่ตอบสนองมา ๆ ประการ โดยอาศัยกระบวนการที่เหมาะสมกับวิธีที่ดีที่สุด การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้จากข้อมูลที นักจิตวิทยาได้ค้นพบและทดลองไว้สำหรับการสร้างแบบฝึกในส่วนที่มีความสัมพันธ์กันดังนี้

1. ทฤษฎีองค์คิดของธอร์น ไคด์ ซึ่งได้สรุปไว้ในกฎเกณฑ์การเรียนรู้ 2 ประการ

1.1 กฎความพร้อมหมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลพร้อมที่จะทำ

1.2 กฎผลที่ได้รับหมายถึง การเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้นเพราะบุคคลกระทำซ้ำและยังทำมาก ความชำนาญก็จะเกิดขึ้นง่าย

ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2540 : 23) ได้กล่าวถึงกฎการฝึกไว้ว่า "การฝึกให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก"

ดังนั้น ผู้สร้างแบบฝึกจึงต้องกำหนดกิจกรรมตลอดคำสั่งต่าง ๆ ในแบบฝึกให้ผู้ฝึกได้แสดงพฤติกรรมสอดคล้องจุดประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ

2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ ซึ่งมีความเชื่อว่าสามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์หรือแนวทางที่กำหนดได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกทางจิตใจของบุคคลนั้นว่าจะรู้สึกนึกคิดอย่างไร เขาจึงได้ทดลองและสรุปได้ว่าบุคคลสามารถเรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ โดยมี การเสริมแรงเป็นตัวการเมื่อบุคคลตอบสนองของการเร้าของสิ่งเร้า ควบคู่กันในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิ่งเร้านั้นจะรักษาระดับหรือเพิ่มตอบสนองให้เข้มข้น การสร้างแบบฝึกจึงควรยึดทฤษฎีของสกินเนอร์ เพราะ บุคคลเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ

3. วิถีสอนของกาเย่ มีความเห็นว่าการเรียนรู้มีลำดับขั้นและผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาจากง่ายไปหายาก พรรัณี ช.เจนจิต (2548 : 434) ได้กล่าวถึงแนวความคิดของ กาเย่ ได้ว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้น ดังนั้นก่อนที่ จะสอนเด็กแก้ปัญหาได้ นั้น เด็กจะต้องมีความรู้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์ มาก่อน ซึ่งในการสอนให้เด็กได้ มีความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้น จะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเอง แทนที่ครูจะเป็นผู้บอก

4. แนวคิดของ บลูม ซึ่งกล่าวถึงธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกัน ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้เนื้อหาในหน่วยย่อยต่าง ๆ ได้โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงต้องมีการกำหนดเงื่อนไขที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถผ่านลำดับขั้นตอนทุกหน่วยการเรียนรู้ได้ ถ้านักเรียนได้เรียนตามอัตราการเรียนรู้ของคนที่จะทำให้ให้นักเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น (วิชชุลดดา คงนุรัตน์ 2539 : 4-5)

6.4 จุดประสงค์การเรียนรู้กับการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกต้องยึดจุดประสงค์ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญเพราะจุดประสงค์การเรียนรู้คือเป้าหมายที่ต้องการให้ผู้เรียนได้หรือเป็น การนำจุดประสงค์มาทำเป็นเครื่องมือทาง จึงเป็นสิ่ง ที่ถูกต้อง หากจะกล่าวถึงการแบ่งชนิดของจุดประสงค์ทางการเรียนสามารถแบ่งได้ตาม

ลักษณะของพฤติกรรม คือ พฤติกรรมทางพุทธิพิสัย พฤติกรรมทางจิตพิสัย พฤติกรรมทางด้านทักษะพิสัย (อรพิมพ์ เตรีอเนียม 2544 : 5)

การสร้างแบบฝึกหรือการสร้างแบบฝึกหัด เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะนำแบบฝึกหัดมาแทรกเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบปฏิบัติ (วารี บุญบงศ์, 2545 : 39)

ชาญชัย อาจิณสมภาร (2540 : 98) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า คือส่วนที่ของบทเรียนที่บอกนักเรียนว่าทำอะไรนอก

6.5 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยเสริมทางทักษะให้กับผู้เรียน การสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นจะต้องศึกษาองค์ประกอบและลักษณะของแบบฝึกเพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

วรสุดา บุญยไวโรจน์ (2545 : 37) กล่าวแนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึก ได้ยึดลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับปรุงให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถ ศึกษาด้วยตนเอง ได้ด้วยต้องการ
2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดหมายของการฝึก ลงทุนน้อยใช้ได้นาน ๆ และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาพและภาพที่ใช้ในแบบฝึกควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แบบฝึกที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลาย รูปแบบเพื่อเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งกำหนดคำตอบให้แบบให้ตอบ โดยเสรี
6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า
7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. แบบฝึกที่ดีควรสามารถเร้าความสนใจของนักเรียน ได้ตั้งแต่หน้าปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย

9. แบบฝึกที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือและแบบเรียน อยู่เสมอและควรใช้ได้ทั้งในและนอกโรงเรียน

10. แบบฝึกที่ดีควรเป็นแบบฝึกที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญ อกงามของเด็กได้ด้วย

ดังนั้น ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ศึกษา ด้วยตนเอง ตรวจสอบและสอดคล้องกับเนื้อหา รูปแบบน่าสนใจ คำสั่งชัดเจน (ธวัช บุษงจันทร์กุล, 2542 :10-11)

6.6 ส่วนประกอบของแบบฝึก

มีส่วนประกอบ ดังนี้ (อุษา จิตถาวร, 2541 : 11-12)

1. คู่มือการใช้แบบฝึก
2. แบบฝึกเป็นสื่อที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรควรมี ส่วนประกอบดังนี้

2.1 ชื่อชุดฝึกในแต่ละชุดย่อย

2.2 จุดประสงค์

2.3 คำสั่ง

2.4 ตัวอย่าง

2.5 ชุดฝึก

2.6 ภาพประกอบ

2.7 ข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน

2.8 แบบประเมินบันทึกผลการเรียน

6.7 รูปแบบของการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกในรูปแบบก็เป็นสิ่งสำคัญในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติ แบบฝึกจึงควรมีรูปแบบที่หลากหลาย การปรับเปลี่ยนรูปแบบของแบบฝึกแล้วแต่เทคนิคของแต่ละคน ซึ่งจะเรียงจากง่ายไปหายาก ดังนี้

6.7.1 แบบถูกผิด

6.7.2 แยกจับคู่

6.7.3 แบบเติมคำหรือเติมข้อความ

6.7.4 แบบหลายตัวเลือก

6.7.5 แบบอัตนัย

6.8 ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก

ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกจะคล้ายกับการสร้างนวัตกรรมการศึกษาประเภทอื่นๆ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (ชยากรณ์ พิณฑพาศย์, 2542 : 14)

1. วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น
 - 1.1 ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะทำการสอน
 - 1.2 ปัญหาการผ่านจุดประสงค์ของนักเรียน
 - 1.3 ผลจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
 - 1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ศึกษารายละเอียดในหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาจุดประสงค์และกิจกรรม
3. พิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการสร้างแบบฝึกและเลือกเนื้อหาในส่วนที่จะสร้างแบบฝึกนั้นว่าจะทำเรื่องใดบ้าง กำหนดเป็น โครงเรื่องไว้
4. ศึกษารูปแบบของการสร้างแบบฝึกจากเอกสารตัวอย่าง
5. ออกแบบ
6. ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุด พร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนและหลังเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
7. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
8. นำไปทดลองใช้แล้วบันทึกผล เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
9. ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
10. นำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

การสร้างแบบฝึกในการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องทราบความหมายของแบบฝึก ประโยชน์ จิตวิทยาการเรียนรู้จุดประสงค์ ลักษณะส่วนประกอบ รูปแบบขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกว่าเมื่อสร้างแบบฝึกเสร็จแล้ว นำไปทดลองพบจุดบกพร่องจุดอ่อนจุดแข็ง และประสิทธิภาพตรงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่เพื่อที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขและนำมาใช้ให้เกิดผลดีต่อนักเรียนต่อไป

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

ผกาวดี ปัญญาวรรณศิริ (2540:44) ได้วิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกการอ่านคำควบกล้ำ ด้วย ร, ล เพื่อใช้เสริมการอ่านนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนท่าบอมมิตรภาพที่ 90 อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวน 42 คน ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.46 /92.06 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์การอ่านกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และความแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนและหลังใช้แบบฝึกของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชยาภรณ์ พิณพาศย์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องคำสะกดการันต์ เพื่อสอนซ่อมเสริม เรื่อง คำสะกดการันต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพเพื่อสอนซ่อมเสริม เรื่องคำสะกดการันต์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านโคกสระน้อย กลุ่มโรงเรียนตำรวจ อำเภอปักธงชัย จังหวัดนครราชสีมา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แผนการสอนซ่อมเสริม จำนวน 5 แผน แบบฝึกทักษะภาษาไทย จำนวน 5 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ผลของการศึกษาค้นคว้าพบว่า แบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาค้นคว้าพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.30/80.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธวัช บูชาจันทร์กุล (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การอ่านในใจ โดยใช้แผนภาพ (Mapping) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 84 อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แผนภาพ (Mapping) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 84 และโรงเรียนบ้านโคนางามปลาเชียม อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียน ละ 25 คน รวม 50 คน เครื่องมือใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านในใจโดยใช้แผนภาพ (Mapping) จำนวน 6 หน่วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านในใจ

โดยใช้แผนภาพ (Mapping) มีประสิทธิภาพ 80.91/80.13 ตามเกณฑ์ ที่ตั้งไว้ ผลต่างหลังการ สอนสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มัทจนา พันธุ์ประสิทธิ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องการอ่าน ภาษาไทยเพื่อจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่าน ภาษาไทยเพื่อจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีกลุ่ม ตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 21 คน โรงเรียนบ้านคงเรือง อําเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า คือ ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อจับ ใจความ จำนวน 6 ชุดผลการศึกษาค้นคว้าพบว่ามีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.06/81.26 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ .49

ภัททิศา แจ่มจวบ (2545 : 31-32,46) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเขียนสะกดคำในมาตรา ตัวสะกดที่มีพยัญชนะ ใช้หลายตัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านดงถึงชั้น อําเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกด คำในมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะหลายตัวสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอน จำนวน 10 แผน แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะ ใช้หลาย ตัว จำนวน 10 แบบฝึกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ในมาตราตัวสะกดที่มี พยัญชนะใช้หลายตัว จำนวน 40 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.52/83

จากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว พอสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการ สอนที่ดีต้องมีวิธีที่หลากหลาย มีการนำสื่อมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิด ทักษะและมีความรู้ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบฝึกทักษะภาษาไทยและหนังสืออ่านส่งเสริม นับว่าเป็นสื่อการเรียนที่ตอบสนองต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง เพราะช่วยผู้เรียนให้มี การพัฒนาการทางภาษาได้ดี อีกทั้งยังเกิดความสุข สนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียนรู้ ซึ่ง ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียน

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เบชาเร่ (Bouchard, 2002) ได้ศึกษาความรู้เรื่องคำควบกล้ำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 จากความผิดพลาดในการอ่านกับทวารสะกดคำ แม้ว่าเขามีความพยายามอย่าง มากระหว่างกรอ่านและการสะกดคำ แต่การปฏิบัติกรอ่านและการสะกดคำของนักเรียนก็ มักจะยังแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ในความถูกต้องและความผิดพลาดของคำ

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาการ สะกดคำตามความรู้เรื่องคำเชิงพัฒนาใน 4 ด้าน ผลการวิเคราะห์ พบว่าการปฏิบัติงานการอ่านของนักเรียนคือการปฏิบัติงานการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญและ พบว่ามีผลของรายงานอย่างมีนัยสำคัญต่อระดับความรู้เรื่องคำของนักเรียน ความผิดพลาดด้าน การอ่านและการเขียนของนักเรียนต่อไปพบว่า ความผิดพลาดเกี่ยวข้องกับลักษณะทางอักษรวิหิ ที่เหมือนกัน ในทุกงานในที่สุด จากการศึกษาการให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำและ ความรู้เรื่องคำ แต่ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับการตัดสินใจในการสอน

คาแนม (Caban, 2001) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบเมืองทางตะวันตกของรัฐ นิวเจอร์ซีย์ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูสอนสองภาษา คือ ภาษาสเปนหรือภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง จำนวน 31 คน ผลการศึกษา พบว่า ครูสอนภาษาที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกฝน มีความสามารถไม่แตกต่างกันทางด้านความรู้และความเข้าใจ ผลของการเปลี่ยนแปลงด้านการฝึกฝนของครู ทั้งเป็นประเภท ได้รับการฝึกฝนอบรมมาอย่างดี และประเภทที่ได้รับการอบรมระดับพื้นฐานนั้น มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ปัญหาในการ วิจัยประการที่สองคือ การขอให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 31 คน ส่งแผนการสอนเพราะว่าแผนการสอน นั้นจะทำให้ทราบความแตกต่างของครู ทั้งทางด้านความถี่ของเวลาและองค์ประกอบสำคัญ เกี่ยวกับการเรียนการสอน ปรากฏว่ามีครู 27 คน จากจำนวน 31 คน ส่งแผนการสอนให้ พิจารณาและครู ที่มีความรู้ความเข้าใจ และการนำแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน องค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการสอนไป ใช้ไม่แตกต่างกัน ปัญหาการวิจัย ข้อที่สาม คือ การใช้บทเรียนวิดิทัศน์ในการสอน ซึ่งทำให้เห็นข้อแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี กลุ่มที่ได้รับการฝึกฝนในระดับพื้นฐาน กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการ ฝึกฝนมาก่อน โดยกลุ่มที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีได้รับคะแนนสูงที่สุดตามที่คาดหวัง

คอร์รี่ (Corey, 2001 : Web Site) ได้ทำการศึกษาการรู้หนังสือของหญิงวัยรุ่นในตำบล แอราฟลาตา ซีย์ เขตชนบททางอินเดียนแดง เป้าหมายการศึกษาคือผู้ที่การรู้หนังสือของหญิงวัยรุ่น 6 คน จากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมปีที่ 3 และมัธยมปีที่ 5 ชั้นละ 2 คน เพื่อเป็นตัวแทนของ ช่วงวัยรุ่นจึงเลือกหญิง 6 คน ในฐานะที่เป็นผู้นำที่มีเพื่อนร่วมชั้นและครูผู้รู้วิธีการให้การสังเกต และการสัมภาษณ์ตลอดเวลา 1 ภาคเรียน ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ทำการสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง ครูและผู้บริหาร โรงเรียนด้วย การตรวจสอบการรู้หนังสือของหญิงวัยรุ่นใน การศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การปฏิบัติการอ่าน และการเขียนที่ โรงเรียนเข้าแทรกแซง รวมทั้งการ สังเกตที่ครูและผู้บริหาร โรงเรียนกระทำโดยไม่ให้วัยรุ่นเหล่านั้นรู้ตัวด้วย พบว่าในการศึกษา ครั้งนี้ โรงเรียนมักจะละเลยประสบการณ์และสุนทรียศาสตร์ที่หญิงวัยรุ่นอินเดียนแดงผ่านเอป

ปลาเซียวในจนบทมาโรงเรียนดังนั้นพวกเธอจึงตัดกิ่งเหล่านี้ออกไปจากข้อดี และศักยภาพของวัฒนธรรมที่บ้านของพวกเธอ การรู้หนังสือที่ถูกทางโรงเรียนแทรกแซงจึงจำกัดความสามารถของหญิงวัยรุ่นเหล่านี้ที่จะคิดอย่างวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับบทบาทและแบบดั้งเดิมที่มีอยู่สำหรับผู้หญิงในวัฒนธรรมของพวกเธอ

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกการอ่านและการเขียนคำควมกล้าขั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปได้ว่าการเรียนการสอนช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะที่ดี ทั้งการอ่านและการเขียน ขณะเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งผู้เรียนมีความพอใจในการเรียนยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY